

Pelaires

A les migdiades dels dies d'agost, estirat a la "gandula", assaborint el cafè a l'ombra calenta dels porxos, quan la calor pesa com una llosa en el silenci de l'hora alta i només la suau marinada, que s'inicia, fa bategar les persianes en una música cadencial que acompanya el rerefons del cant de les cigales, més llunyanes, en els rostolls rere la casa. En aquesta hora no hi ha ocells. Solament aquest no res que m'acompanya i que em porta a fruit, en un temps quasi aturat, dels meus silencis. És una pesantor suportada amb els ulls clucs, en moments en que mig adormit entreveus a traves de les parpelles la claror daurada reflectida de l'herba agostada d'un pati, també adormit, sota un sol de les tres de la tarda.

Son unes sensacions que sovint pretenc retrobar quan estic en el treball; treball, però, que de forma essencial depèn de problemes pictòrics, de les seves tensions, del diàleg amb l'espai i dels límits que senyala la superfície. Diria que aquestes sensacions podrien ser traduïdes a l'hora d'acarar el quadre en la pastositat de la pintura a l'oli, en la densitat del color, en la aparent monocromia, en el format i sovint també, en una memòria més puntual, en els grocs de Nàpols dels *Paisatges d'agost*, en els blancs densos i ocres de *Camps de flors* o en els sienas de *Terres vermelles* tot, en una pretensió de trobar un altre profunditat visual.

A la fi, però la intenció primera no es altre que la de fer pintura.

Joan Hernández Pijuan
May 2002